

Хроніка дрібниць

КУПИТИ

«Хроніка дрібниць» – перший український переклад поезії відомого сербського письменника Алена Бешича (1975). Добірка, яка включає вірші з його ранніх збірок і поетичний цикл «Голе серце», репрезентує творчий шлях літератора і є його своєрідною поетичною автобіографією. Творчу манеру Бешича характеризує надання універсальних вимірів драмі існування сучасної людини, звернення до культурної спадщини різних цивілізацій, переплетення життєвого досвіду й досвіду читання. Для любителів інтелектуальної, рефлексійної поезії, які цінують відвертість поета із самим собою і своїм читачем.

Photo © Ciprian Hord

Ален Бешич (нар. 1975 р., м. Бихач, Боснія і Герцеговина) – відомий сербський поет, есеїст, перекладач.

Вірші А. Бешича перекладені німецькою, англійською, французькою, італійською, російською, македонською, угорською, румунською, іспанською та словенською.

Член Сербського літературного товариства (СКД) і Спілки літературних перекладачів Сербії.

Головний редактор літературно-теоретичного часопису «Поля» («Polja»), головний редактор видавничого сектору Культурного центру в Новому Саді.

Мешкає в Новому Саді (Сербія).

Поезія Алена Бешича – це передовсім діалог. Із минулим і сьогоднішнім, зі снами і мріями, зі Сходом і Заходом. Із письменниками, очі яких дивляться на читача з фотографій, що доповнюють поетичний цикл «Голе серце», а слова яких, виділені курсивом, промовляють крізь вірші Бешича. Із самим собою, колишнім і сьогоднішнім – тим, що вагається, шукає опори у мові, залишає читачеві свідокство своїх сумнівів і осянь.

Примхлива тканина поезії Алена Бешича складається з варіацій мотивів, упізнаваних і прихованих символів, метафізичних проблем і життєвих дрібниць. Письменник створює власний мікрокосмос із пережитого й прочитаного і, втаємничений у закони алхімії слова, перетворює його на макрокосмос універсальної поезії.

ISBN 978-617-614-302-4

9 786176 143024

Ален Бешич

хроніка
дрібниць

Ален Бешич

хроніка
дрібниць

Ален Бешич

ХРОНІКА ДРІБНИЦЬ

(вибрані вірші)

Переклала із сербської *Алла Татаренко*

УДК 82-1
Б 76

Бешич, Ален

Хроніка дрібниць : вибрані вірші / Ален Бешич ; Переклад із сербської Алли Татаренко. – Чернівці : Книги – XXI, 2020. – 120 с.

ISBN 978-617-614-302-4

«Хроніка дрібниць» – перший український переклад поезії відомого сербського письменника Алена Бешича (1975). Добірка, яка включає вірші з його ранніх збірок і поетичний цикл «Голе серце», репрезентує творчий шлях літератора і є його своєрідною поетичною автобіографією. Творчу манеру Бешича характеризує надання універсальних вимірів драмі існування сучасної людини, звернення до культурної спадщини різних цивілізацій, переплетення життєвого досвіду й досвіду читання. Для любителів інтелектуальної, рефлексійної поезії, які цінують відвертість поета із самим собою і своїм читачем.

Република Србија
Министарство културе и информисања

Ова књига је штампана уз финансијску помоћ
Министарства културе и информисања
Републике Србије.
Ця књига видана за фінансової підтримки
Міністерства культури та інформування
Республіки Сербії.

Жодну частину цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва.

ISBN 978-617-614-302-4

© Alen Bešić, 2020
© Книги – XXI, 2020, *видання українською мовою*
© Алла Татаренко, 2020, *переклад*
© Наталія Олійник, 2020, *обкладинка*
Усі права застережено

ФІЛІГРАННИЙ НАДРІЗ

Цілком достатній, філігранний
надріз
своїм ефірно-легким запитанням
робиш мені
від вуха до вуха.

Дмухнеш замість знаку питання –
і голова моя вже нерішуча:
впасти на груди,
на плечі,
чи просто на землю?

Ти б і мову ще вставила
в ту щілину,
що жахливою пантомімою
промовляє тобі у відповідь.

ОМЕЛА

Байдуже серпневе небо несхибно
відкриває твої загоєні вже стигмати.
Розплавлює волю.
Могильні камені, випростані в твоїй крові,
хитаються, наче поле соняхів
на вітрі.

Мрієш, що ти вогнестійкий,
що ти кактус, посаджений у якомусь
внутрішньому дворі, тінь якого
вимірює ілюзорно години на
червоній пилюці.

Але один дикорослий спогад –
мідна жила в ламкому сплаві літа.
Той упертий спогад –
полум'яна омела
на гілках цього дня.

ШМАТОК

З Лао-цзи
(як колись це Грабал робив)
намагаюся проковтнути
по реченню в день.

Урочисте тримання в роті
(не жувати!) –
від піднебіння розтікається
пом'якшення.

Мова розливається.
Господи, *ecco curare!*

Завмерши, чую
лиш коней,
що кусають одне одного в шию,
і як вони
стають дибки.

Крізь кров розумію:
народити, але не володіти...
вести вперед, але не спутувати...

Повторюю.

ARS POETICA

*Саші Єленковичу,
відповідь на тихе послання*

Треба поїхати звідси. Через пористість, тугу,
уразливість. Щоб можна було писати щоденники,
задокументувати вагання. Ментоловим подихом
переповісти похмурі нутроці амфор, запечатаних
воском і мушлями на дні Середземномор'я.
Обирати головно поразку як прихисток і вчитися
мовчати про це. Упійманий сіттю меридіанів,
фанатичний збирач картин, нереальних, як
варення з троянди, терпких, як тернини. Треба
погодитися на себе, мати терпіння. І виживати
у вакуумі від погляду до літери.

ДОСКОНАЛИЙ ПОРЯДОК ЗНАЙОМОЇ КІМНАТИ

Перед тим як піти, досконалий порядок знайомої кімнати перетворюєш на безлад. На ілюзію безладу.

Незвичному оку ті тріщини не говорять нічого.

Нахиляєш профіль на стінці. Обличчя, що дивиться завжди на іншого. Повз тебе.

Перемішуєш на полиці прозу з поезією.
(Цього разу жовтий хребет Карверових «Віршів» устромлений поміж томами Пруста).

Ніж для паперу занурений у нерозрізаний аркуш, у недочитане.

Олівець загострений наполовину.

Посіяні талісмани. Сліди залишені. Коли повернешся (або прокинешся), це будуть єдині гачки, якими ти зачепитися зможеш за крихку щілину між тим, ким був і тим, ким будеш.
Для тоненького зараз того, ким є.

ВИГНАНІ В ЦЮ КІМНАТУ

Крізь опущені жалюзі сонячні шаблі
розсікають повну пилу пільму. На підлозі
вони розливаються ранами світла.
Розмовляємо.

Наші слова (які не є лише грою)
прослизують між блискучими лезами.
Вигнані в цю кімнату,
затягуємо сільця. Наші маленькі відсутності
нікого уже не хвилюють.

Частуємося навзаєм словами, інколи
вони як липкі шматочки лукуму,
інколи – осяяні гідністю,
як базилевси на фресках,
що тримають в руці побудовані храми.

Замки з піску будуючи,
підкидаємо у поезію, як яйце зозулі,
надію.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ